

Տ. ՌՈՒԲԵՆ ԱԲԵՂԱ ԶԱՐԳԱՐՅԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(7 օգոստոսի 2005 թ.)

«Որդեսալ, թողեսալ լիցին թեզ մեղք թո...

Արի, ա՛ն զմահիճս թո՛ն ներթ ի րուն թո»:

«Որդյալ, թո մեղքերը թեզ ներված են...

Վե՛ր կաց, ա՛ն թո մահիճը և զևա՛ թո րուն»:

(Մարկ. Բ 5, 11)

Միրելի հավաքացյալներ,

Ավերարանից քիչ առաջ ընթերցված այս կենսաբու խոսքերը Քրիստոսին են, որ հոգու և մարմնի կարարյալ բժշկություն են պարզևում անդամալուծին: Աստուծո պարգամախոս Մարկոս ավերարանիցը մեզ Տիրոջ կողմից մի հրաշագործ բժշկության մասին է պարամում: Երբ Տիտոս վերադառնում է Կապիառնայում, քաղաքում մեծ իրարանցում է սկսվում. ոմանք հեքևում են Նրան Աստուծո խոսքը լսելու, ոմանք՝ բժշկվելու, ոմանք էլ՝ լրբեսելու նկարամումով:

Ահավասիկ, Քրիստոս րան կենրոնում կանգնած խոսում և վարդապետում էր հավաքված մարդկանց: Ժողովուրդը լեի-լեցուն էր, րան մուրքն ու ելքը փակված: Բժշկվելու եկած հիվանդներից շարերը Քրիստոսի մուր մուրք չունենալու պարճառով մնացել էին հուսահաբ: Այդ հիվանդների շարքում երևում է մի անդամալուծ, որին նրա մրերիմները բերել էին պարգարակով և ուզում էին ներս րանել, սակայն որևէ հնարավորություն չունենին: Դեևից մրնելու դժվարության առջև չընկրկելով՝ նրանք րանիքից մրնելու միրքն են հղանում և անդամալուծի պարգարակը պարաններով կապելով՝ երդիկից իջեցնում են ճիշտ Տիտոսի առջև: Տեսնելով նրանց հավաքը, հավաքից բխող հասրասրակամությունը՝ Տիտոս դառնում և անդամալուծին քաղցրաբար ասում է. «Որդյալ, թո մեղքերը թեզ ներված են», ապա քիչ հեքո ավելացնում է. «Վե՛ր կաց, ա՛ն թո մահիճը և զևա՛ թո րուն»:

Ավերարանական այս գողրրիկ դրվագը կենսական խորհուրդ և իմաստ է բովանդակում: Նախ, դարելով Քրիստոսի խոսքից, պարզ է դառնում, որ հաշմանդամությունը, հիվանդությունն ու մարմնական ախրը հեքևանք են մարդու մեղսագործության: Մեղքի ու հիվանդության պարճառահեքևանքային կապն այնքան իրական է այսրեղ, որքան մեղքի ու մահվան: Մեղքով մահն աշխարհ մրավ, մեղքով հիվանդությունն աշխարհում րարածում գրավ: Անդամալուծի մեղանչումն ապականիչ կերպով ներագղել էր նրա ողջ գոյության վրա թե՛ հոգեպես և թե՛ մարմնապես: Խախրվել էր նրա մարմնական կազմվածքի առողջ կենսագործունեությունը: Տոգին մարմնի հեքո ներդաշնակությունը չպահելով՝ կորցրել էր մարմնի վրա իր կենդանացուցիչ ազղեցությունը: Տառապանքը, ցավը, մարմնական ու հոգեկան թերիարժեքությունն անդամալուծի մուր երջանկության կորսրյանն էին հան-

գեցրել: Ներկայացնել, կասկած չկար, որ այս անդամալույծը չէր կարող բժշկվել, մինչև համոզված չլինեիր, որ իր հաշմանդամության սկզբնապատճառը, այսինքն մեղքը, վերացված չէր: Նեոմոթյամբ նայում էր ետ, ուզում էր վերադառնալ դեպի իր բնական վիճակը: Եվ, ահավասիկ, ամբողջապես վերանորոգվելու ճիգը փշրում է հուսահատության պարունեջը: Մեկ ակնթարթ Տիրոջ ներկայության մեջ, և լսելի է դառնում փրկչական ձայնը. «Որդայկ, թո մեղքերը թեզ ներված են... վեր կաց, ա՛ն թո մահիճը և գնա՛ թո քո տուն»:

Բժշկության փաստով վերաարարչագործության իրողության հաստատագրումն է փրկի ունենում: Վերաբեղծվում է մարդու անկախար կազմվածքը, ինչպես որ արարչագործության ժամանակ Աստծու կողմից հողից մարդու ստեղծումը: Անդամալույծի մարմինը կապարելապես չէր կենսագործի, եթե Քրիստոս չվերականգներ և նրա ներաշխարհը, ինչպես որ մարդու հողակերպ մարմինը կենդանություն չէր ունենա, եթե Աստված չպարզներ հողին: Վերադարձ դեպի մարդկային նախնական անմեղության ու կապարելության վիճակ: Սա էր բժշկության հիմնական իմաստը: Իսկ ինչպե՛ս և ո՞ւմ օգնությանը:

Ասում է՝ Տիտուս Կեսարիսը նրանց հավաքը. պարզաբարձ Կեսարիսը մարդիկ հաստատապես հավաքացին, որ Քրիստոս, որպես Աստծո մարդեղացյալ ներկայություն, կարող էր և բժշկել անդամալույծին, այլապես հրապարակավ և այդօրինակ դժվարությունների միջով չէին փորձի անցկացնել հիվանդին:

Ահա մեզ մի ցայտուն օրինակ, երբ մեկը թե՛ մարմնապես և թե՛ հոգեպես փրկվում է ուրիշների հավաքի շնորհիվ: Աստծո հանդեպ որքան հավաք, ընկերոջ հանդեպ որքան սեր, գալիքի հանդեպ որքան հույս էր գերիշխում նրանց հոգիներում:

Միրելի հավաքացյալներ, երկհազարամյա հեռավորությունից այսօր մեզ նույն և անփոփոխ պարզաման է փոխանցում Ավետարանը: **Նավար, հույս և սեր:** Ինչպե՛ս կարող ենք ասել՝ սիրում ենք, եթե մեր մտերիմը, ընկերը, բարեկամը չի ճանաչում Քրիստոսին, չի ընդունում Նրան, և մենք էլ թույլ ենք փալիս նրան ավելի հեռանալու Տիրոջից: Մենք չենք կարող որևէ մեկին ստիպել ընդունելու Քրիստոսին, ոչ էլ կարող ենք հարկադրաբար որևէ մեկին քրիստոնյա դարձնել, բայց կարող ենք մեր սիրո, մեր հավաքի, մեր մարդկային կյանքի օրինակով միջավայր ստեղծել մեր մերձավորի համար Աստծո շոշափելի ներկայությունն ու բուժիչ ներազդեցությունն զգալու, թեկուզ և դժվարությունների միջով անցնելով և անհնարինության պայմաններում: Չէ՞ որ Քրիստոս ասաց. «Ահա Ես ձեզ հետ եմ բոլոր օրերում՝ մինչև աշխարհի վերջը» (Մատթ. ԻԸ 20):

Ինչպե՛ս կարող ենք ասել՝ հավաքում ենք, եթե Քրիստոսին չապրեցնենք մեր մեջ և մեր օրերում, որպեսզի մեր մերձավորը կարող լինի փեսնելու, զգալու մեր մեջ ապրող Քրիստոսի գորավոր ներկայությունը: Չէ՞ որ հավաքը, թեկուզ և ուրիշի հավաքը, մարդու մեջ դուռ է բացում դեպի Քրիստոսի աստվածային գործության ներգործության: Ինչպե՛ս կարող ենք ասել՝ հույս ունենք, եթե մեր մերձավորի հոգու բուժման վստահությունը չունենք:

Անդամալույծի մերձավորները իրենց հավաքով, հույսով ու սիրով արմատապես փոխակերպեցին նրա կյանքը: Նապա ո՞րն է մեր՝ քրիստոնյաներիս առաքելությունը: Չէ՞ որ այս աշխարհն իր կենսակերպով ու կենցաղավարությամբ չի հավաքում և չի ընդունում Աստծուն: Չէ՞ որ մեր մերձավորներից շատերը հավաքում և սիրում են միայն իրենց եսը, անձնական միտումով իրենց կտրել են Արարչից, նմանվել այն ծառին, որ կտրվել է իրեն

